

— Комита! Гяуръ! Ще ви изколимъ тая нощъ — крещѣха турчетата.

Щомъ Латифаа зърна бея още отдалече, потегна юздата на жребца и, като се подравни съ кйошка, поздрави бея съ теманѐ.

Тевфикъ-бей слѣзна отъ кйошка и вдигна ржка.

— Стойте! заповѣда той.

Латифаа спрѣ, обърна лице къмъ башибозука и даде знакъ да спратъ.

Турчетата изново се нахвърлиха.

— Комита! Гяуръ!

— Брей, едепсизи — извика имъ беятъ, — скоро да се махнете оттука, че ако взема тоягитѣ ви, ще нашаря задницитѣ на всички ви. Скоро по дома!

Въ мигъ турчетата се очистиха като врабци. На улицата останаха само баши-бозука съ „комититѣ“.

Беятъ изгледа внимателно и съ състрадание детската група, нѣколко пжти повтори турското: „язъкъ“! „язъкъ“! а следъ това се обърна къмъ Латифаа, който сконфузенъ слѣзна отъ коня.

— Какви сж тия деца, Латифаа? попита беятъ.

— Исире*), бей ефенди.

— Исире ли? Та това исире ли сж?

— Исире, беимъ.

— Кжде ги хванахте?

— Отъ Батакъ, бей ефендимъ.

Беятъ прехапа усни и се хвана за челото.

— Отъ Батакъ?! — смаянъ високо повтори беятъ. — Имаха ли тия деца пушки и ножове въ ржцетѣ?

*) Пленници.